

Mažas berniukas, didelė valtis

O ten odinis kamuolys įkrito tiesiai į Briugės vandens salę. Koenraadas nubėgo paskui jį. Buvo šalta rudens popietė, ore tvyrojo šlapio medžio ir belapių lapų kvapas. Jis žaidė vienas, nes dėl savo rudų, trumpai kirptų plaukų nelengvai susidraugavo su kitais savo gatvės vaikais. Motina jam buvo trumpai nukirpusi plaukus, kad išvengtų utėlių - tai buvo dažna problema tankiai apgyvendintame XV a. mieste. Tai, kad jis neturėjo daug draugų, jam nebuvo labai svarbu. Jis turėjo Voterhalės vyrus, kurie jam pasakodavo įvairiausias istorijas apie savo nuotykius Hanzos kogėse. Hanzos laivais buvo gabenamos ne tik prekės, bet ir istorijos bei žinios iš tolimų miestų. Koenraadas visada įdėmiai klausydavosi. Vėliau, kai buvo šiek tiek vyresnis, jis svajojo tapti laivo berniuku didelėje kogėje. Jis buvo girdėjęs, kad laivų berniukai dirba sunkų darbą, bet taip pat turi galimybę pamatyti tokius tolimus miestus kaip Londonas, Liubekas ar Novgorodas.

Kalbėdami su vyrais, jie šaukė jam: „Koenraada, ateik ir pasiimk savo kamuolį, berniuk! Kol dar nesuklupome ant jo!“ Iš tiesų vyrai visą rytą vaikščiojo su sunkiomis dėžėmis, kuriose buvo įvairiausių daiktų. Tą rytą iš Anglijos ir Prancūzijos atplaukė laivai, prikrauti tokių prekių kaip vilna, prieskoniai ir vynas. Koenraadui tereikėjo pasilenkti, kad jo nepartrenktų storas audinio ritinys, kurį du vyrai ką tik nešė iš Audinių salės į Vandens salę.

[1 piešinys]

Briugė buvo sėkmingas ir svarbus prekybos centras, nes joje buvo gaminami kokybiški audiniai, o tai iš dalies buvo įmanoma dėl angliškos vilnos tiekimo ir rafinuoto vietos amatininkų meistriškumo. „Johanai, gal galėtum dar kartą papasakoti, kur keliauja visi šie audiniai?“ - paklausė smalsusis Koenraadas. „Šiaip ar taip, berniuk! Argi nesakiau jums to jau tūkstantį kartų?“ - juokdamasis atsakė Johanas. Vis dėlto Johanas su pasididžiavimu papasakojo, kad Briugės audiniai labai garsūs visoje Europoje. „Niekur kitur neturi tokių puikių audinių kaip mūsų gražiajame mieste Briugėje, mažasis bičiuli, kad tu žinotum!“ Johanas labai didžiavosi savo, kaip lugerio, profesija. Kitaip ir negalėjo būti, jis tai darė nuo 18 metų. „Mano tėvas irgi buvo vilkikas, - dažnai sakydavo Johanas, - ir jo tėvas prieš jį. Tai sunkus, bet sąžiningas darbas“.

„Kaip jau sakiau, Briugėje yra Hanzos kontora. Taigi dėl to mūsų miestas taip pat yra prekybos sąjungos tarp miestų aplink Baltijos ir Šiaurės jūras dalis. Kitas miestas, kuris taip pat priklauso šiam aljansui, yra Dancigas. Būtent ten šią savaitę plauks laivai, kuriuos dabar pildome“.

Tai pasakęs, Johanas buvo draugų pakviestas atgal; jis turėjo vėl eiti padėti. Koenraadas vėl toliau žaidė su kamuoliu, o jo mintys vis dar sukosi apie Johano pasakojimą. Jis spardė kamuolį priešais save ir bėgo paskui jį. Tai pakartojo dar keletą kartų, kol pavargo ir ėmė kiek stipriau spardyti odinį kamuolį. Kamuolys skriejo pirmyn ir atgal tarp Waterhalle ir Grote Markt. Koenraadas žaidė žaidimą, kad kuo vikiau išvengtų po turgaus aikštę vaikštinėjančių žmonių. Tačiau vieną kartą tai nepavyko... Bandydamas sustabdyti kamuolį koja, Koenraadas netyčia užkliudė skubantį žmogų. Pastarasis nesusiviliojo ir iš visų jėgų atmušė kamuolį. Kamuolys šovė į priekį ir dideliu greičiu įskriejo į Vandens halę. Koenraadas kruopščiai atsiprašė ir greitai nubėgo paskui savo kamuolį. Jis įbėgo į salę pervargęs, bet pirmą akimirką nesugebėjo rasti savo kamuolio. Jis dar kartą apsižvalgė ir... Aha! Ten Koenraadas pamatė jį riedantį. Bet ne... jis nukrito tiesiai ant vienos iš valčių!

„Ne, mano kamuolys!“ sušuko Koenraadas, jo balsas aidėjo per perpildytoje salėje. Jis stebėjo,

kaip kamuolys ritorsi į valtį. Akimirką jis suabejojo. Jis nežinojo, ar eiti pasiimti savo kamuolio. Kas bus, jei laivelis plauks tolyn, o aš būsiu jame, - pagalvojo jis. Bet kamuolys jam buvo toks brangus, jo mama jį nupirko už paskutines santaupas.

Trumpai suabejojęs, jis vis dėlto nusprendė ieškoti savo kamuolio. Jis giliai įkvėpė ir žengė ant drebančio trapo. Jis matė, kaip jo draugai iš Vandens halės į laivą ir iš jo nešė dėžes, audinius ir kitus produktus. Atrodė, kad niekas nekreipia į jį dėmesio. Todėl jis nusprendė greitai ieškoti, kad niekas jo nepamatytų. Koenraadas apsižvalgė, akimis slankiodamas po denį, bet niekur nematė savo kamuolio.

Staiga jis kažką išgirdo: - Karlai, kur mes padėtume šį paveikslą? Jis labai brangus ir mums reikia įsitikinti, kad jis tikrai nebus sugadintas“. Koenradas išsigando iš už nugaros sklindančio nepažįstamo balso ir žaibišku greičiu nėrė už krūvos dėžių. Jis sulaukė kvėpavimą, bet žingsniai vis labiau artėjo.

Vyrai sustojo prieš pat dėžių krūvą ir padėjo ten savo paveikslą: „Tai tikrai bus pakankamai saugu?“ Koenradas pajuto, kaip širdis daužosi gerklėje, ir toliau tyliai lenkėsi, tikėdamasis, kad jie jo nepamatys. Laimei, netrukus jis išgirdo, kaip vyrų žingsniai išnyko tolumoje. Atsipūtęs, išsigandęs berniukas atsikvėpė ir tęsė paieškas.

Kelias minutes jis išnaršė visus laivo kampus ir, kai jau ketino pasiduoti, pagaliau pastebėjo savo kamuoliuką! Jis buvo paslėptas mažame triume, pilname audinių. Nedvejodamas jis šoko į triumą ir griebė mylimą kamuolį į rankas: Jis pagalvojo: „Turiu jį. Bet staiga suprato kai ką baisaus: jis buvo per mažas, kad pats išliptų iš triumų!

[2 piešinys]

Tuomet Koenraadas ėmė beviltiškai šaukti. „Sveiki? Ar čia kas nors yra? Padėkite man!“ Kartas nuo karto jo niekas negirdėjo. Garsus jo balsas aidėjo mažoje erdvėje, ir berniukas pajuto, kaip kyla ašaros. Kad nusiramintų, jis galvojo apie vyrus iš Voterhalės: apie jų pasakojimus apie tolimas keliones Liubeko ir Dancigo pakrantėmis. Jis taip pat galvojo apie savo paties ateitį. Ar jam pavyks tapti tokiu pat tvirtu ir sėkmingu kaip jie?

Bet tada mintyse iškilo jo motinos paveikslas. Ji vis įspėdavo jį niekada tiesiog nelipti į laivus. „Ką aš padariau?“ - tyliai ištarė jis.

Po to, kas atrodė kaip amžinybė, Koenraadas pavargo. Juk jis visą dieną žaidė. Jo akys užsimerkė, bet jis stengėsi neužmigti. Dar po pusvalandžio jis pasidavė ir užmerkė akis. Koenraadas svajojo apie tai, kaip būtų, jei turėtų savo amžiaus draugų, eitų į mokyklą ir dar daugiau. Jis miegojo taip giliai, kad net nesuprato, jog laivas išplaukė.

Kiek vėliau atėjo vakaras. Saulė leidosi vis žemiau horizonte, o dangus nusidažė įvairiomis gražiomis spalvomis. Koenraadą pažadino varnos kranksėjimas. Jis išsigando ir apsidairė,

akimirką nežinodamas, kur yra. Kai viskas sugrįžo, jo nuotaika nurimo. Tačiau pakėlęs akis aukštyn staiga pamatė triumo viršuje siūbuojantį audinio gabalą. Koenraadas sugalvojo planą. Akimirką atsargiai patraukė už paklodės gabalo, norėdamas įsitikinti, ar jis tvirtas. Pastebėjęs, kad jis tvirtas, jis užlipo į viršų. Kelis kartus nukritus, jam pavyko ištrūkti. Pagaliau jis buvo laisvas.

Koenraadas bandė nusiraminti, bet tai nelabai pavyko. Širdis krūtinėje labai smarkiai plakė ir jis jautėsi nervingas, kai lėtai šliaužė prie valtės krašto. Medis girgždėjo po kojomis ir jis atsargiai sugriebė valtės kraštą. Ką jis turėjo daryti? Kaip jis galėtų grįžti namo? Jis tiesiog norėjo grįžti į Briugę, bet neįsivaizdavo, kaip tai padaryti.

Saulė pamažu ėmė grimzti į jūrą, nuspalvindama dangų gražia, šilta oranžine spalva. Stebėdamas valtyje sėdinčius vyrus, Koenraadas pajuto, kaip smarkiai padažnėjo jo kvėpavimas. Vyrų buvo užsiėmę didelių lynų ir sunkių krovinių perkėlimu. Koenraadas manė, kad jam pavyks pasislėpti kur nors valtyje, kol jie vėl nusileis, o tada išlipti niekam ir niekam nematant. Bet kas, jei jie jau buvo pakeliui į Dancigą? Vien mintis, kad jis taip toli nuo namų, jį gąsdino.

Staiga jis išgirdo sunkų balsą: „Monnikerede! Mes čia švartuojamės, kad perkrautume krovinį!“ Koenraadas labai atidžiai klausėsi gilaus balso. Jis iš kažkur atpažino šį vardą. Tada jam nušvito. Monnikeredė? Jis žinojo tą vardą! Tai buvo netoli Briugės esantis uostas, kuriame mažesnės valtys perkraudavo krovinius į didesnius laivus. Nuo jo pečių nukrito didžiulė našta, vadinasi, jie vis dėlto nebuvo pakeliui į Dancigą. Jo širdis jau ėmė plakti tyliau ir jis jautėsi daug geriau. Taigi Koenraadas vis dar turėjo galimybę pabėgti iš laivo.

Valtis ėmė judėti vis lėčiau ir lėčiau. Jis stebėjo, kaip vyrai ruošiasi prisišvartuoti. Koenraadas nušliaužė atgal į paklodžių krūvą, kur buvo užmigęs, ir pasiliko ten visiškai tyloje. Iš savo slėptuvės jis tik matė, kaip vyrai perkelia paklodes į toliau esantį milžinišką laivą. Vyrų buvo taip užsiėmę, kad niekas nepastebėjo Koenraado.

Koenraadas žinojo, kad atėjo ta akimirka. Jis turėjo išlipti iš valtės, kol niekas nepastebėjo. Kol vyrai buvo užsiėmę krovinių iškrovimu, jis atsargiai išlindo iš už paklodės ir nušliaužė prie valtės krašto. Jo širdis vėl smarkiai plakė, šį kartą ne iš baimės, o iš jaudulio. Atsargiai jis iššoko iš valtės ir nusileido ant Monnikerdės krantinės.

Jo širdis vis dar plakė. Jis giliai įkvėpė ir paskutinį kartą pažvelgė į valtį. Vyrų nieko nesuprato ir dirbo tyliai. Niekas nežinojo, kad laive yra nekaltas berniukas, kuris beveik atsitiktinai nuplaukė į tolimąjį Dancigą.

Koenraadas stipriai suspaudė savo mėgstamą odinį kamuoliuką, dar kartą giliai įkvėpė ir pradėjo eiti. Dabar jau buvo vėlyva popietė ir saulė pradėjo leistis. Didesnis laivas, į kurį buvo kraunamos prekės iš mažesnio laivo, jau buvo išplaukęs į Dancigą, todėl krantinėje buvo likę nedaug, išskyrus kelias peles ir keletą apleistų valčių. Koenraadas nusprendė eiti ta kryptimi, kuri, jo manymu, nuves jį atgal į Briugę, tačiau po kurio laiko ėjimo kraštovaizdis ėmė atrodyti kitaip, nei jis prisiminė. Jis ėmė eiti vis greičiau ir greičiau, tikėdamasis, kad vis dėlto pasieks Briugę, bet ne. Koenraadas susmuko per kelius ir atsistojo ant žemės. Vėjas ėmė pūsti vis smarkiau ir smarkiau, o iš dangaus ėmė kristi lašai. Laukė ilga naktis.

Autoriai : Gaëlle Hautekiet, Teodora Macau, Sophie Emmerechts

Dėkojame Briugės miesto archyvui, Briugės miesto bibliotekai ir Briugės muziejams.

Mokytojai: Dėstytojai: dr: Margot Bullynck, Karel Gruyaert, Inge Staelens

Prie projekto bendradarbiaujantys mokiniai:

Gaëlle Hautekiet, Teodora Macau, Sophie Emmerechts

Nathan Van Damme, Louis Degroote, Remi Cnockaert, Esther Gillis, Maya Brauwers, Stan Aerts,

Eden Boutens, Nora Bruneel, Edgar De Laet, Victor De Roeck, Jeppe De Rycke, Julie De Wulf,

Thymen Defever, Wout Florizoone, Mathis Lebbe, Rune Louwage, Lhasa Maveau, Juliette

Schoemans, Remi Viaene

Vaizdai: Maya Brauwers

Išversta su DeepL.com (Pro versija)